

EL RASCLET

Bush o Kerry?

JOAQUIM COLOMINAS I FERRAN
quim.colominas@menta.net

Si ahir era el primer dimarts després del primer dilluns del mes de novembre d'un any de traspàs, la tradició diu que era dia d'eleccions als Estats Units de Nord-Amèrica: les eleccions que tenen més transcendència a la política internacional. Eleccions de resultat incert en el moment d'escriure el present article, quan els electors encara estan votant. Però una primera idea a destacar són les probabilitats reals que té el candidat John Kerry davant del president George W. Bush, cosa impensable fa tan sols unes setmanes. Tenint en compte l'avantatge de què partia l'actual president, aquesta situació vol dir que la campanya és important i que els tres debats televisius han influït força a favor de Kerry. A més, cal destacar que la previsió d'una alta participació –com indica el fet que hi ha un nombre d'electors que ha anat a inscriure's prèviament per poder votar avui– afavoreix el candidat demòcrata.

Tot i que des d'Europa a vegades costa de veure, les diferències entre els dos partits són importants: mentre que el Partit Demòcrata aposta per polítiques socials (més polítiques de benestar, millora de la sanitat, de l'ensenyament, ajudes en habitatge) i per unes bones relacions amb els països europeus en política internacional, el Partit Republicà aposta, pel seu costat, per polítiques de seguretat i defensa i per un lideratge unipolar en política internacional. Però en unes eleccions presidencials el perfil dels candidats és un element important, perquè, en definitiva, els electors voten la persona que dirigirà la nació. Aquest fet, i el poc ganxo personal de Kerry –persona que seria més bon president que candidat–, fa que un element de decisió del vot sigui la personalitat de Bush. És a dir, moltes persones decidiran el seu vot segons estiguin a favor o en contra d'ell i de la política que ell personifica.



Kerry i Bush en el seu tercer debat el 13 d'octubre passat

En aquestes eleccions, el sistema electoral també influeix en l'estratègia dels partits. I el sistema majoritari plurinomial (el candidat del partit que guanya en cada Estat, guanya tot els compromissaris que li corresponen; qui obtingui més compromissaris de la suma dels 50 Estats, guanya les eleccions) fa que la campanya s'hagi centrat en les darreres hores en aquells pocs Estats en què el resultat és incert, segons els sondejos electorals. Aquest són, bàsicament, Ohio amb 20 compromissaris; Pennsilvània, amb 21; i, de nou, Florida, amb 27. Tots els esforços dels dos grans partits se centren en aquests Estats. Molts pocs vots donaran tot el poder a un dels dos candidats. I l'altre, desapareixerà del mapa. Qui guanya, ho guanya tot: és la lògica del sistema majoritari i de nou, també aquesta vegada, el tercer candidat pot ser letal per al candidat que en principi és més proper seu, ideològicament. Ralph Nader, defensor de les esquerres, és el millor aliat del candidat conservador.

UNA SETMANA DE CAMPANYA

A hores d'ara, doncs, encara no podem saber qui deu haver guanyat, si Bush o Kerry. Sorprenentment, Kerry sembla que té opcions reals de victòria. Si no guanyés, com l'exdirigent socialista Felipe González el 1996, també podrà dir que li ha faltat una setmana de campanya. En aquest cas, només un dirigent del Partit Demòcrata estarà content, Hillary Clinton. Per a les eleccions del 2008, amb dos candidats nous, per primera vegada una dona tindria opcions reals de victòria a la presidència del primer país del món. En definitiva, gran incertesa en unes eleccions en què es vota en clau interna però que repercuteixen arreu del planeta.

L'autoria del text correspon a la conselleria de Saura

El govern fa un decret sobre convenis com si la Generalitat fos un Estat

*Apel·la a la Convenció de Viena, que regula els tractats entre els països independents*Lluís Bou
BARCELONA

La conselleria de Relacions Institucionals, dirigida per Joan Saura, ha elaborat un decret sobre els convenis i acords de col·laboració entre el govern català i altres executius apel·lant a la Convenció de Viena del 1969, que en el seu primer punt precisa que s'aplicarà als tractats entre els Estats.

L'article 16 del decret, que actualment és sotmès a consulta pública, estableix que en tot allò que no estigui previst en el text que aprovarà el govern català "s'hi aplicaran supletòriament les regles de la Convenció de Viena del 23 de maig del 1969 sobre dret dels tractats, ratificada mitjançant l'instrument d'adhesió del 2 de maig del 1972".

El decret elaborat per la conselleria de Saura estableix les regles per subscriure convenis i acords entre el

govern català o l'administració de la Generalitat en el seu conjunt amb els òrgans de l'Estat i amb els d'altres autonomies. La majoria de grups parlamentaris es van pronunciar ahir sobre l'equiparació de la Generalitat a un Estat per l'apel·lació a la Convenció de Viena amb opinions diverses. El secretari general de CDC, Artur Mas, es va mostrar a l'expectativa de conèixer més en profunditat la qüestió, i també veure si tots els integrants del tripartit estan d'acord amb aquesta fórmula, cosa que va posar en dubte. Mas va recordar que fa poc Pasqual Maragall també havia dit que Catalunya ja és independent, sense contingut aparent, amb una expressió que va definir com una "hipermaragallada".

El portaveu parlamentari d'ERC, Joan Ridaó, va recordar que el decret encara està en tràmit d'informació al públic, tot i que el seu redactat

íntegre es pot consultar a la web *Gencat.net*. I va insistir com a argument que la Generalitat és Estat, de la mateixa manera que va fer el portaveu parlamentari d'ICV-EUiA, Joan Boada. L'ecosocialista va afegir que en els acords que tiri endavant, la Generalitat ha de tenir aquest mateix tractament, i que tot plegat "és una qüestió de nomenclatura".

La Convenció de Viena del 1969 defineix els tractats com a acords internacionals concertats entre Estats de manera escrita i governats pel dret internacional. Aquesta Convenció és considerada una de les primeres definicions jurídiques per ordenar el dret internacional.

La qüestió també ha estat abordada en la ponència de l'Estatut, encara que en cap moment s'ha citat la Convenció vienesa. Fins ara tots els partits han donat el vistiplau a les relacions de la Generalitat amb la UE.

Piqué recicla l'oferta centrista del PP per captar electors "desemparats" de CiU

*Evitarà l'autocrítica electoral a la ponència del congrés*Mayka Fernández
BARCELONA

La ponència política que el PP de Catalunya està preparant per al congrés del partit de finals de mes manté com a objectiu prioritari instal·lar-se a l'espai de centre que CiU ha ocupat durant més d'una vintena d'anys. Si bé aquest és un dels deures que ja es van marcar sense èxit en anteriors conclaves, els populars el consideren possible ara, un cop acabat el cicle electoral que, segons ells, ha portat a la radicalització de la federació nacionalista, que ha deixat així "desemparats" part dels seus votants, als quals el PP aspira a picar l'ullet.

La formació de Josep Piqué es presentarà de nou com un "projecte de centre". Aquest cop, però, sense cognoms. Pel camí perdrà conceptes com "reformista", de l'anterior conclave. Per aconseguir la seva fita, insistirà en un missatge moderat potenciant elements programàtics en el terreny social i econòmic i defugint el "debat dels sentiments" per acabar definint-se com un pro-



Josep Piqué

jecte de catalanisme integrador. Els populars retreuen a la resta de partits que hagin portat a una "regressió autonòmica" per intentar homogeneïtzar el concepte de Catalunya.

El document, que coordina el diputat al Congrés Francesc Ricomà, evita l'autocrítica i l'anàlisi dels elements que han portat el PP a perdre part de la seva representació tant al Par-

lament com al Congrés i es limita a fer un plantejament de futur. Només un retret: el desequilibri que s'ha produït entre l'acció del partit i la manera com l'ha interpretat la societat, que ha fet que el PP "no hagi rebut el mateix suport que a la resta de l'Estat" i en comunitats històriques "amb fets diferencials tan importants com el català".

La ponència que haurà de marcar l'estratègia per als pròxims tres anys obre la porta a la reforma de la Constitució i l'Estatut, però les condiona a tres criteris: el consens, el caràcter universal dels drets i deures dels ciutadans de tot l'Estat i la perdurabilitat dels nous textos per no reformar-los amb cada canvi de govern.

Els populars, però, evitaran abordar temes com la incorporació o no del dret d'autodeterminació al nou Estatut. Sí que, en canvi, hi haurà una aposta per la Constitució europea. El PP, tot i manifestar-se partidari de l'oficialitat del català a les institucions europees, reclama respecte pel posicionament del País Valencià.